

Consell Tributari

Expedient: 255/00

El Consell Tributari, reunit en sessió de 23 d'abril de 2001, coneixent el recurs presentat per F. Mútua d'Assegurances i Reassegurances a Prima Fixa, i estudiada la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, ha adoptat el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- A 6 de juliol de 1999, F. Mútua d'Assegurances i Reassegurances a Prima Fixa va presentar instància en la qual al·legava que el 21 de juny de 1999 va ingressar indegudament la liquidació d'import 18.282.859 pts. en concepte de contribucions especials de millores derivades de les primes per risc d'incendi recaptades en el terme municipal de Barcelona durant 1998, ja que havia advertit error a les declaracions presentades en les quals constaven dades de tota la província, i corresponia únicament a Barcelona una quota de 8.801.711 pts., per la qual cosa sol·licitava la compensació del crèdit amb el deute correcte i la devolució de la quantitat indegudament ingressada (9.481.149 pts.), més els corresponents interessos de demora meritats pel que fa a aquesta quantitat.

2.- Mitjançant la resolució del director gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda dictada a l'expedient 1999/... es va estimar aquesta sol·licitud, es va reconèixer el dret a la devolució i es va aprovar la compensació entre el crèdit reconegut a favor de la interessada (18.282.859 pts.) i el deute pendent de pagament (8.801.710 pts.), i es va retornar per transferència a Caixa A.P.B. la quantitat de 9.481.149 pts.

3.- A 17 de gener de 2000, la interessada interposa recurs d'alçada contra la resolució esmentada en la qual al·lega la procedència que s'abonin interessos de demora pel període comprès entre l'ingrés indegut i la devolució.

4.- La Divisió de Recursos de l'Institut Municipal d'Hisenda proposa la desestimació del recurs i argumenta que el reconeixement de la meritació d'interessos de demora en els casos d'ingressos indeguts produïts per error del subjecte passiu

suposa tant com entendre que és la mateixa Administració qui en definitiva suporta aquest error en perjudici de les arques municipals.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La rectificació per l'Administració, d'ofici o a instància de part, dels errors materials, de fet o aritmètics soferts en una liquidació o un altre acte de gestió tributària, que condueixi a l'existència d'un ingrés indegut, constitueix un dels supòsits de devolució que contempla l'article 7 del Reial Decret 1.163/1990, de 21 de setembre, sobre regulació del procediment de devolució d'ingressos indeguts en matèria tributària. Concretament, l'article 7.2 estableix: "Així mateix, quan l'Administració rectifica, d'ofici o a instància de l'interessat, qualsevol error material, de fet o aritmètic sofert en una liquidació o un altre acte de gestió tributària i l'acte de rectificació motiva un ingrés indegut, s'han d'aplicar les disposicions recollides en aquest capítol, si bé correspon en tot cas al mateix òrgan que va dictar l'acte instruir el procediment i acordar la resolució que sigui procedent, reconeixent, si escau, el dret a la devolució".

Segon.- No distingeix, doncs, la legislació aplicable entre si la rectificació d'errors que motiva la devolució es produeix com a conseqüència d'una actuació de l'Administració d'ofici o a instància de part, i així s'indica expressament, fet que indueix a pensar en un cert automatisme del mecanisme de la devolució davant de l'existència comprovada d'un "error material, de fet o aritmètic sofert en una liquidació o un altre acte de gestió tributària" amb independència de quina hagi estat la causa mediata o immediata d'aquest error, i per tant, fins i tot si l'error en l'acte administratiu és provocat per una declaració errònia de l'interessat, menció a part de les actuacions de mala fe que poguessin originar una infracció tributària. Cal tenir en compte, doncs, no només les facultats de comprovació que assisteixen a l'Administració Tributària sinó també la responsabilitat exclusiva que correspon a l'Administració sobre els seus actes, així com el fet, no menys important, que els interessos de demora que hagi d'abonar l'Administració en aquests casos no són un perjudici que suporta l'Administració sinó el rescabament objectiu pel gaudi indegut d'uns ingressos durant un cert període de temps.

Tercer.- Quant a la línia jurisprudencial subjacent en la proposta de la Divisió de Recursos de l'Institut Municipal d'Hisenda, en la qual es neguen els

interessos a favor de l'Administració en casos en els quals el retard es va produir per causa únicament imputable a l'Administració (SAN de 28 de gener de 1999), una cop vençut el termini per a resoldre el recurs en virtut del qual es va suspendre el pagament del deute (STSJ Madrid 6 d'octubre de 1997), o un cop vençut el termini de deu dies per a la notificació de la resolució desestimàtoria de l'article 82.1 del Reglament de procediment economicoadministratiu (SAN de 28 de gener de 1999), o bé en el supòsit de retard culpable de l'Administració en l'execució d'una sentència (STS 26 de gener de 1995), no hi ha res a veure amb el cas que es té en compte aquí. Les sentències assenyalades es limiten a declarar que la responsabilitat de l'Administració pel retard en el cobrament d'un deute impedeix l'import a favor seu d'interessos de demora, situació que no és anàloga a la que es té en compte, en la qual ni existeix una declaració de responsabilitat exclusiva imputable al subjecte passiu, ni és probable que existeixi cap declaració en aquest sentit per les raons apuntades en el fonament jurídic anterior, donada la diferent posició jurídica entre Administració i contribuents.

Per la qual cosa,

ES PROPOSA

ESTIMAR el recurs interposat, i ABONAR a la recurrent els interessos de demora sol·licitats.